Ганна Кузьмівна в артілі
Здавна порає телят.
Погляд в неї добрий-добрий,
Вік у неї довгий-довгий,—
Щось уже за шістдесят.

Та про пенсію-спочинок
Їй, гляди, не натякай:
Розгнівиться, розкричиться,—
Хоч світ за очі тікай!

Дріботить навколо неї
У телятнику щодня
Норовлива,
Вередлива,
Метушлива малечня.

Кожне має власну вдачу:
Є тихенькі — новачки,
Є спокійні, є горлаті,
Є бешкетники завзяті,—
Це — вгадали ви — бички.

Кожне мукає-волає:
— На прогулянку веди!
— Дай-но крейди!
— Дай-но солі!
— Дай-но свіжої води!
Те — куняє: хоче спати,
Те — бажає дибки стати,—
Спробуй всім їм догоди!

...Уночі, коли заграють
В небі зорі-мигунці,—

Спить вгодована худібка
На духмяному сінці.

А телятниця пильнує,
Рук дбайливих не згорта...
Не кажи ж їй про спочинок
У її старі літа!